

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/255/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512202356
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2512202356.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej, vo veci žalobkyne: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 - Michle, Česká republika, IČ: 649 48 242, konajúcej na území Slovenskej republiky prostredníctvom UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, Šancová 1/A, 813 33 Bratislava, IČO: 47 251 336, zastúpenej splnomocnenkyňou: HMG LEGAL, s.r.o., Červeňova 14, 811 03 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 885 459, proti žalovanému: Q. F., nar. XX. S. XXXX, trvalo bytom E. X. N., Rakúska republika, o zaplatenie 5.463,81 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 10. mája 2017 č. k. 7C/19/2014-115, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti trov prvoinštančného konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 3.725,30 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 3.725,30 eur od 16.12.2011 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a III. žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36,36 %. Svoje rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ustanovením § 52 ods. 1 až 4, § 488, § 489, § 517 ods. 1 a 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy); § 261 ods. 3 písm. d/, § 497, § 502 ods. 1 Obch. z. (Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy); § 2 písm. a/, b/, § 4 ods. 1 až 4, § 11 ods. 1 ZoSÚ (zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy); § 3 a 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu vzniku omeškania a § 106 ods. 3 a § 180 vety druhej CSP (Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z.). Vecne dôvodil, že medzi právnou predchodkyňou žalobkyne (UniCredit Bank Slovakia a. s.) ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 2.12.2009 uzavretá zmluva o úvere, na základe ktorej právna predchodkyňa žalobkyne poskytla žalovanému bezúčelový úver vo výške 5.000 eur. Úver sa žalovaný zaviazal uhradiť v pravidelných 60 mesačných splátkach vo výške 106,21 eur. Žalovaný celkovo uhradil v splátkach sumu 1.274,70 eur. Súd prvej inštancie poukázal na to, že uzavretá úverová zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ a preto pristúpil ku skúmaniu zmluvy z pohľadu dodržania podstatných náležitostí v zmysle ZoSÚ. V prejednávanej veci zmluva o úvere neobsahovala údaj o termíne konečnej splatnosti úveru ako ani údaj o výške, počte a termínoch

splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zmluva obsahovala údaj len o celkovej výške mesačnej splátky 106,21 eur, a preto nie je zjavné, aká časť splátky bola určená na splátku istiny, aká na splátku úroku, prípadne aká na splátku poplatku. Súd prvej inštancie ďalej údaj „do 60 mesiacov od prvého čerpania úveru“ považoval za neurčitý. Poskytnutý úver pre absenciu obligatórnych náležitostí preto považoval za bezúročný a bez poplatkov. Žalobe vyhovel len čiastočne, a to vo výške rozdielu finančných prostriedkov žalovanému poskytnutých a ním vrátených (5.000-1.274,70=3.725,30 eur), v zostávajúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Z dôvodu omeškania s plnením priznanej istiny, súd prvej inštancie zaviazal žalovaného aj na zaplatenie zákonného úroku z omeškania (ktorý je o 8 percentuálnych bodov vyšší ako základná úroková sadzba ECB, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu). Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP, vecne úspechom v konaní žalobkyne v rozsahu 68,18% a úspechom žalovaného v rozsahu 31,82%, v dôsledku čoho žalobkyňa vzniklo právo na náhradu trov konania v rozsahu 36,36%.

2. Proti tomuto rozsudku zjavne iba v jeho zamietajúcej časti, podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dôvodila, že odvolanie podáva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, nakoľko je názoru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožnila sa s názorom súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere nemá zákonom požadované náležitosti. Termín konečnej splatnosti určený ako „60 mesiacov od prvého čerpania poskytnutého úveru“ je v zmluve dostatočne určitý, určiteľný a pre spotrebiteľa zrozumiteľný. Lehota na čerpanie úveru bola dohodnutá do 3 mesiacov odo podpísania zmluvy. V čase podpisu zmluvy nebolo preto možné stanoviť konkrétne číselné označenie dátumu konečnej splatnosti, pretože žalobkyňa v uvedenom čase nevedela predpokladať, kedy žalovaný pristúpi k reálnemu čerpaniu úveru. Keby tak právna predchodkyňa žalobkyne urobila, údaj by mohol byť pre spotrebiteľa zavádzajúci a v rozpore so zákonom, nakoľko ak by spotrebiteľ pristúpil k čerpaniu úveru neskôr ako v deň uzatvorenia zmluvy, termín konečnej splatnosti by rozporoval reálne trvanie úverového vzťahu. Z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ nevyplýva, že by termín konečnej splatnosti musel byť určený dňom, mesiacom a rokom. Podľa názoru žalobkyne je pre spotrebiteľa plne zrozumiteľné a určiteľné aj určenie termínu konečnej splatnosti poskytnutého úveru tak, že úver je splatný v určitej lehote od čerpania úveru. Poukázala na Vyhlášku MF SR č. 620/2007 Z.z. a na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15. Uviedla, že ZoSÚ výslovne neukladá povinnosť poskytovateľovi spotrebiteľského úveru, aby v zmluve podrobne členil splátku. Dlížník sa zaviazal splácať istinu a úroky úveru v 60 mesačných splátkach splatných v platobný deň, výška mesačnej splátky bola dohodnutá na sumu 106,21 eur a v článku III bod 5 zmluvy o úvere sa výslovne uvádza výška úrokovej sadzby. Zmluva obsahovala aj dohodu o povinnosti žalovaného platiť poplatky, ak na ne vznikne nárok. Tieto údaje spotrebiteľa dostatočne presne informujú o tom, kedy a v akých sumách je povinný poskytnutý úver splácať, ako aj o výške poplatkov súvisiacich s poskytnutým úverom, prípadne o úrokoch z omeškania. Uzavrela, že sa nestotožňuje s názorom, že predmetná úverová zmluva neobsahuje náležitosti vyplývajúce z ust. § 4 ods. 2 ZoSÚ.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

4. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyšково zamietajúcej

žalobu je vo výroku vecne správny, keď súd prvej inštancie v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec aj správne posúdil po právnej stránke.

5. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať úver, poskytnutý právnu predchodkyňou žalobkyne žalovanému na základe zmluvy o úvere za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu obligatórných zákonom stanovených náležitostí v zmluve o úvere, neuvedením termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. g/ a i/ ZoSÚ).

6. Podľa § 52 ods. 1, 3 a 4 O. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, (1) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. (3) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. (4) Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Podľa § 4 ods. 3 ZoSÚ, pri nespnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci a vecne správne rozhodol. Predovšetkým správne kvalifikoval právny vzťah založený predmetnou zmluvou ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 O. z.). Právna predchodkyňa žalobkyne uzatvárala zmluvu ako osoba, ktorá pri uzatváraní zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný vystupoval v postavení fyzickej osoby, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej, prípadne inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3, 4 O. z.).

Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva.

V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie najmä na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať úver, poskytnutý právnu predchodkyňou žalobkyne žalovanému na základe zmluvy, za bezúročný a bez poplatkov, pre absenciu obligatórnej zákonom stanovenej náležitosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere, neuvedením výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ).

Ustanovenie § 4 ods. 3 ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 4 ods. 3 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v

písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankcie pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

Súd prvej inštancie rozhodol preto správne po zistení, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovaným neobsahuje obligatórne obsahové náležitosti podľa ustanovenia § 4 ods. 3 ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a z tohto dôvodu je treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Účelom náležitosti ustanovenej v § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ (v relevantnom znení) je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože inak by nebolo dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu žalobkyne. To nemožno nahradiť uvedením len výšky mesačnej splátky. Zmyslu zákonnej úpravy zodpovedá, ak sa každý z atribútov vyjadrený v zákone slovami „suma, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Odvolací argument žalobkyne, že je postačujúce uvedenie výšky mesačnej splátky 106,21 eur, pričom v článku III bod 5 zmluvy o úvere sa výslovne uvádza výška úrokovej sadzby, nebolo možné prijať.

Predmetná obligatórna náležitosť (§ 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ) predstavuje údaj dôležitý pre spotrebiteľa, keďže pomáha spoznať ako konkrétne budú náklady spojené so spotrebiteľským úverom uhrádzané. Odvolací súd sa preto nestotožnil s právnym názorom žalobkyne, že pre splnenie obsahových zákonom stanovených náležitostí zmluvy postačovalo uspokojiť sa s uvedením výšky mesačnej splátky a úroku. Prioritne bolo potrebné vychádzať zo základnej požiadavky, že každá spotrebiteľská zmluva má vyjadrovať rešpekt k dodržiavaniu všeobecných zásad spotrebiteľského práva, a to náležitou obsahovou aj formálnou úpravou zmluvných podmienok, ktoré jednotlivo i vo svojom súhrne nenarušujú zmluvnú rovnováhu strán v neprospech spotrebiteľa. Práve jednoznačnosť a určitosť zmluvných podmienok má zásadne vyvážiť silnejšie postavenie dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy.

Spotrebiteľ pri podpise zmluvy je v dôsledku absencie predmetnej obligatórnej náležitosti zmluvy o úvere, znevýhodnený v tom, že si nemôže vytvoriť jednoznačný a správny úsudok z hľadiska nákladovosti úveru, presnejšie jeho splácania, vrátane možnosti porovnania tohto údaja s úvermi iných poskytovateľov úverov, za účelom posúdenia či poskytnutý úver je pre neho výhodný alebo nie. Túto chýbajúcu obligatórnu náležitosť nenahrádzajú ostatné iné údaje obsiahnuté v zmluve, ako ani údaj o RPMN.

Dôvera spotrebiteľa v poctivé konanie dodávateľa predpokladá, aby v prípade jej narušenia súd nahradil zdanlivú (formálnu) rovnováhu faktickou. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k prístúpeniu na podmienky pripravené vopred dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah, vrátane výberu zmluvného typu, rozsah a spôsob formulácie textu (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie C-240/98 až C 244/98, Oceano Grupo Editorial, C-168/05, Mostaza Claro).

ZoSÚ však jednoznačne svojou úpravou ide nad rámec smernice (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v znení korigenda k smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/ EHS, ďalej len „smernica“). Podľa článku 10 ods. 1 písm. h/ označenej smernice má zmluva obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Zrejmý konflikt medzi smernicou a zákonom bol riešený aj v rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, ktorý potvrdil, že smernica skutočne takéto členenie nepožaduje. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený. Vnútroštátne súdy sú síce povinné vykladať národné právo vo svetle znenia a účelu smernice, avšak tento výklad nie je absolútny, pretože eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť jeho výslovné znenie (v opačnom prípade by šlo o výklad contra legem).

Napriek tomu, že členské štáty nie sú oprávnené prijímať odchylné ustanovenia od smernice, teda nemajú zahŕňať do zmluvy o úvere iné náležitosti než uvedené v článku 10 ods. 2 smernice, ZoSÚ však nad rámec smernice požaduje rozčlenenie splátky. Gramatický, ale aj teleologický výklad neumožňujú prijať záver, že predmetné zákonné ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 146/2017).

Do „konfliktu“ sa zákon so smernicou dostal v dôsledku priznania vyššej ochrany spotrebiteľa, stanovením požiadavky rozčlenenia splátky na istinu, úroky a iné poplatky, aby spotrebiteľ mal vedomosť

v akej výške bude platiť istinu (v akej časti splátky ju veriteľ započíta na zaplatenie istiny) a v akej výške na úroky a ostatné poplatky.

Až na základe rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia proti Kláre Biróovej sa tento konflikt smernice a zákonnej úpravy, stal zákonodarcovi známy, konštatovaním, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Zámer zákonodarcu transponovať smernicu v celom rozsahu bol teda naplnený, ale keďže zákonodarca postupoval tak, že sa dostal nad prípustný rozsah smernice a následne (po označenom rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie) zosúladiť smernicu a vnútroštátnu úpravu zákonom (zákon č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z.), ktorým došlo i k zásadnej zmene legislatívneho textu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ (pôvodne k/) zákona 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (pozn. zákon 129/2010 Z. z. zrušil zákon č. 258/2001 Z. z., pričom nová právna úprava rovnako obsahovala ustanovenie týkajúce sa predmetnej obligatórnej náležitosti zmluvy) s účinnosťou od 1.5.2018. Termín „splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ bol nahradený slovami „frekvenciou splátok“. Podľa dôvodovej správy k tomuto novelizovanému zneniu zákona vypustenie uvedenej náležitosti zmluvy bolo nevyhnutné z dôvodu záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-42/15, inak by Slovenská republika šla nad rámec podmienok stanovených smernicou.

Z porovnania prvotnej vnútroštátnej právnej úpravy (historický výklad) tejto náležitosti zmluvy (zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov) s jej právnou úpravou zák. č. 129/2010 Z.z. (ďalej aj „NZoSÚ“) v znení do 30.4.2018, vyplýva jej totožná formulácia (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), ktorou zákonodarca podľa dôvodovej správy k zákonu (č. 568/2007 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti, Notársky poriadok, v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov), ktorým sa zaviedlo rozčlenenie splátky, vyjadril (po prvý krát) zámer zvýšiť informovanosť spotrebiteľa úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Konkrétne takým spôsobom, že spotrebiteľ musí byť informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti splácať istinu, úroky a iné poplatky, vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto nemožno preklenúť eurokonformným výkladom, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ len spresňuje, čo splátka zahŕňa. Zámer zákonodarcu vyplývajúci z dôvodovej správy k ZoSÚ je potom už nezmenený a podľa dôvodovej správy k zákonu č. 279/2017 Z. z. (ktorým sa od 1.5.2018 novelizuje ustanovenie NZoSÚ) zosúladenie je odôvodnené potrebou legislatívnej zmeny z dôvodu, že NZoSÚ ide nad rámec smernice. Dve rôzne zákonné formulácie predmetnej obsahovej náležitosti zmluvy NZoSÚ (do 1.5.2018 a po uvedenom dátume), nemôžu smerovať k jednému výkladu (porovnaj podnet Krajského súdu v Prešove na zaujatie Stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozsudok Krajského súdu v Trnave z 29.5.2018 sp. zn. 10Co/120/2017).

Odvolačný súd preto argumentáciu z odvolania akceptovať nemohol, to malo za následok nespôsobilosť zvrátenia ňou výsledkov konania prvej inštancie a na rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyšково zamietajúcej žalobu bolo preto treba nazerať ako na vecne správne rozhodnutie.

Odvolačný súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyšково zamietajúcej žalobu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho a odvolacími námietkami nespochybného rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, ktoré viedli k potvrdeniu rozhodnutia v napadnutej časti, odvolací súd sa ďalšími námietkami uvádzanými žalobkyňou v odvolacom konaní nezaoberal, keďže neboli spôsobilé ovplyvniť jeho rozhodnutie. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru totiž nastupuje aj v prípade absencie čo i len jednej náležitosti uvedenej v § 4 ods. 2 písm. a), b), d) až j), k) a l) ZoSÚ.

7. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Z dôvodu, že žalovaný bol plne úspešný v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP mu síce vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, avšak vzhľadom k tomu, že mu v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli, náhrada trov odvolacieho konania žalovanému nebola priznaná (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

8. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)